

MEHMET AYCI

ÇİÇEK ÇIKARIR GİBİ

Çiçek çıkarır gibi sevişimiz yaralı
Çiçek çıkarır gibi sevişimiz acele
Ne kadar da benziyoruz iki ressam çocuğa;
Öyle bir hayal kurup,
Kalbimizden başlıyoruz dünyayı boyamaya
Dokunsak ellerimizden güvercinler uçacak
Dokunsak yorumlanacak görmediğimiz rüya
Kararak kırılarak yeni renkler çıkarmak
Yeni resimler çıkarmak, işte dünya!
Resim tamamlanmıyor büyüyor portakallar
Acı gülüşler içinde ağlamak nöbetleri
Ve açılacak boğuluruz korkusu gözlerimiz
Tutunmak için bile
Yalnızlık çağırıyoruz saklandığımız yere

GÜNEY

Gülümsersin, kilimler dokunur
İlmikleri, renkleri ateşten
Dokunursun bir ülkenin baharı
Yeni yollar açılır rüzgârından
Kuytuları, gölgelikleri, vadileri
Yeşertir kirpiklerinin rüzgârı ...

Şairin Sibiryaya yalnızlığına
Sürgünlüğün soğuk sözcüklerine
Varlığın gizlisi güneşin
Gizli şavkıyan çiçekler
Gizli yürüyen bir portakal ağacı
Ondan mümkün yaşamak sevgilimiz
Ondan çekiliyor acı ...

KESİK

- 1- Bir hayat bir bakışına toplanır yaramızın
- 2- Kâğıttan ve kumaştan ve uzun saçlarından
İzi kalır oyuncaklar yaptığın günlerinin
- 3- Kan kardeşi olursun acıyla dalgınlığın
- 4- Kanatların uçarı ergenlik bıçakları
İzi kalır yıkadığın sızılı ırmakların
- 5- Açarsın sandığını gökyüzü resimleri
Ve kapıda bekleyen ayrılığı güneşin